

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการได้มาซึ่งพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิด ของผู้ต้องหาคดีอาญาในชั้นสอบสวน¹

ร้อยตำรวจเอกชัยณรงค์ มาเมือง²

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการได้มาซึ่งพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาคดีอาญาในชั้นสอบสวน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวน ซึ่งปัจจุบันยังมีปัญหาอีกหลายประการ ซึ่งหากมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับหลักความยินยอมของผู้เสียหาย หรือผู้ต้องหา ในการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ การกลับคำให้การของพยานผู้เชี่ยวชาญ รวมถึงกำหนดเวลาในการรวบรวมพยานหลักฐานในการทำสำนวนคดีที่ไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับกำหนดเวลาในการขออนุญาตผลิตฟ้องฝากขังต่อศาลตามกฎหมาย อาจจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ ผู้กระทำความผิด ผู้เสียหายการที่ถูกกระทำและผู้ที่เกี่ยวข้อง ยิ่งขึ้น

เมื่อมีเหตุคดีอาญาเกิดขึ้นมา เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีตำแหน่งเป็นพนักงานสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานทุกอย่างทั้งพยานหลักฐานที่พบปรากฏอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุและพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องในคดีโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายอื่น โดยรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้เพื่อประสงค์ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา โดยมีความมุ่งหวังที่จะดำเนินการเพื่อให้ได้ตัวผู้กระทำความผิดที่แท้จริงมาลงโทษ โดยในชั้นพนักงานสอบสวนจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้ได้มากที่สุดตามกรอบระยะเวลาของแต่ละคดีที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้สามารถรองรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง เพื่อนำตัวผู้ต้องหามาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมต่อไป แม้ว่าพนักงานสอบสวนจะมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวกับคดี แต่ก็มีปัญหาหลายอย่างที่เป็นอุปสรรคในการทำหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวน ส่งผลทำให้สำนวนการสอบสวนที่ส่งไปให้พนักงานอัยการพิจารณาเป็นสำนวนที่ไม่มีคุณภาพ สอบสวนยังไม่สิ้นกระแสความ ทำให้สำนวนการสอบสวนล่าช้า ทำให้ไม่สามารถฟ้องผู้ต้องหาได้ทันตามเวลาที่กฎหมายกำหนดได้ และทำให้ศาลไม่มีอำนาจอนุญาตให้ฝากขังผู้ต้องหาอีกต่อไป จำเป็นต้องออกหมายปล่อยสั่งให้ทัณฑสถานหรือเรือนจำปล่อยตัวผู้ต้องหา ทำให้เกิด

¹บทความนี้ เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการได้มาซึ่งพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาคดีอาญาในชั้นสอบสวน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ดันศิริ ประธานและกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ดันศิริ และ รองศาสตราจารย์สุรินทร์ รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความเสียหายต่อคดี เนื่องจากไม่สามารถนำผู้ต้องหาเข้าสู่กระบวนการพิจารณาในชั้นศาลเพื่อพิจารณาคดี และมีคำพิพากษาในการกระทำของผู้ต้องหาตามกฎหมายได้

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการได้มาซึ่งพยานหลักฐานต่างๆ ในคดีอาญานั้น มีมากมายหลายปัญหาแต่ผู้ศึกษาได้เลือกศึกษาปัญหาเพียง ๔ ประเด็นเท่านั้น ได้แก่

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหลักความยินยอมของผู้เสียหายหรือผู้ต้องหา ในการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่ายังมีจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข บทบัญญัติของกฎหมายมาตรา 131/1 “ในกรณีที่จะต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามมาตรา 131 ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารใดๆ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้ ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หากการตรวจพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง จำเป็นต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือด เนื้อเยื่อ ผิวหนัง เส้นผมหรือขน น้ำลาย ปัสสาวะ อุจจาระ สารคัดหลั่ง สารพันธุกรรมหรือส่วนประกอบของร่างกายจากผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจดังกล่าวได้ แต่ต้องกระทำเพียงเท่าที่จำเป็นและสมควร โดยใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น และผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ต้องให้ความยินยอม หากผู้ต้องหา หรือผู้เสียหายไม่ยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือผู้ต้องหา หรือผู้เสียหายกระทำการป้องกันขัดขวางมิให้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามผลการตรวจพิสูจน์ที่หากได้ตรวจพิสูจน์แล้วจะเป็นผลเสียต่อผู้ต้องหา หรือผู้เสียหายนั้นแล้วแต่กรณี ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ตามมาตรา 131 ให้ส่งจ่ายจากงบประมาณตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม หรือสำนักงานอัยการสูงสุดแล้วแต่กรณี กำหนดโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง”

บทบัญญัติข้างต้น กล่าวถึงเฉพาะเมื่อผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายยินยอม แต่หากไม่ยินยอมควรจะต้องมีมาตรการทางกฎหมายมากกว่านี้ ยกตัวอย่างในกรณีที่เคมีข่าวเบนซ์ซึ่งชนฟอร์ด ไฟลุกท่วมซึ่งเป็นข่าวดังอยู่นั้นมีหลายคนตั้งข้อสงสัยว่าทางตำรวจทำไมไม่ยอมดำเนินการตรวจหาแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดใดๆ ในร่างกายของผู้ขับขี่ บ้างก็มีความเห็นว่าตำรวจอ้างว่าผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ตรวจเป็นสิทธิ์ของผู้ต้องหาที่จะไม่ยอมให้ตรวจก็ได้ ซึ่งตามกฎหมายแล้วตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43(2) ได้ออกกฎหมายห้ามขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น จึงอาจสงสัยกันต่อว่าแล้วพนักงานสอบสวนจะรู้ได้อย่างไรว่าเมา เอาอะไรเป็นเกณฑ์ชี้วัดความเมา และเจ้าพนักงานจะมีอำนาจสั่งหรือบังคับผู้ต้องหาได้อย่างไรหรือไม่ ในประเด็นนี้ให้คำตอบว่าเจ้าพนักงาน(ตำรวจ)มีอำนาจสั่งให้หยุดรถเพื่อตรวจหาสารแอลกอฮอล์ หรือหาสารเมาอย่างอื่นได้และในส่วนองวิธีการตรวจหาแอลกอฮอล์ได้มีกฎกระทรวงบัญญัติไว้เฉพาะซึ่งพอสรุปได้ว่าตรวจโดย 3 วิธี คือ จากการเป่าลมหายใจ จากปัสสาวะ หรือจากเลือด ในกรณีที่ตำรวจมักทำกันคือการจากการเป่าลมหายใจ เข้าเครื่องทดสอบวัดหากผลออกมาปริมาณเกิน 5 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ให้ถือว่าเมา

สุรา และหากเราไม่ยอมเป่าตามที่ตำรวจสั่งเราก็มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธการเป่าและตำรวจไม่มีอำนาจข่มขืนใดๆ เช่นโดยการง้างปากแล้วยัดเครื่องเป่าเข้าปากของผู้ต้องหาได้ แต่แนวทางแก้ไขของตำรวจตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 142 นั้น พนักงานสอบสวนมีอำนาจกักตัวไว้เพื่อตรวจ ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแก่กรณีซึ่งก็อาจจะกักไว้สัก 2-3 ชม. หรือหากพนักงานสอบสวนต้องการจะดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ก็สามารถตั้งข้อหามาแล้วจับได้ โดยใช้อำนาจแห่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 ให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญตรวจหรือ มาตรา 237 ทวิ, 237 ตรี โดยจะยื่นคำร้องขอต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจแอลกอฮอล์ท่านไว้ก่อนฟ้องคดีก็ได้ ซึ่งหากผู้ต้องหาไม่ยินยอมไม่ยอมให้ตรวจก็มีสิทธิ์ปฏิเสธได้เช่นกันแต่ตามกฎหมาย จะสันนิษฐานว่าผู้ต้องหาไม่ยอมให้ตรวจเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดตามที่พนักงานสอบสวนกล่าวอ้าง

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติในมาตรานี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ปัญหาเกี่ยวกับการกลับคำให้การของพยานผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งที่ผ่านมาได้มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจซึ่งเป็นกรณีที่ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไข ตัวอย่างเช่นกรณีคดีทายาทกระทิงแดงขับรถประมาทเฉี่ยวชนเจ้าหน้าที่ตำรวจเสียชีวิต ซึ่งคดีนี้ในตอนแรกพยานผู้เชี่ยวชาญได้การใช้ความเร็วของรถเฟอร์รารี สิบรอนซ์เทา ซึ่งวรยุทธ อยู่วิทยา หรือ บอส เป็นผู้ขับขี่ นำไปสู่การไม่สั่งฟ้องในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จากกรณีอุบัติเหตุช่วงเช้ามีวันที่ 3 กันยายน 2555 เป็นเหตุให้ด.ต. วิเชียร กลั่นประเสริฐ ผบ.หมู่งานป้องกันและปราบปราม สน.ทองหล่อ เสียชีวิตคาที่ ขณะกำลังขึ้นรถจักรยานยนต์ บนถนนสุขุมวิท ต่อมาจากผลการตรวจสอบความเร็วของรถ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แดงจัน นักวิทยาศาสตร์ สำนักงานพิสูจน์หลักฐานกลาง ได้มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลความเร็วของรถเฟอร์รารีที่ตรวจวัดครั้งแรก ในปี 2555 ได้ 177 กม./ชม. มาเป็น 79.23 กม./ ชม. ในภายหลัง โดยได้ชี้แจงว่า ครั้งแรกเมื่อได้รับหนังสือจากพนักงานสอบสวนระบุให้ตรวจรถเฟอร์รารี จึงตรวจจากการวัดจริงและไฟล์ภาพ ลงความเห็นในครั้งแรกว่าวิ่งด้วยความเร็ว 177 กม./ชม. ซึ่งการกลับคำให้การของพยานผู้เชี่ยวชาญครั้งนี้เป็นมูลเหตุให้พนักงานอัยการพิจารณามีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในความผิดข้อหา “ประมาทขับรถเฉี่ยวชนผู้อื่นจนเสียชีวิต” ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า จากการที่ไม่มีบทบัญญัติเอาผิดพยานผู้เชี่ยวชาญเอาไว้ให้ชัดเจน ทำให้พยานผู้เชี่ยวชาญไม่ได้เกรงกลัวความผิด จนทำให้บิดเบือนข้อเท็จจริงในคดีเพื่อช่วยเหลือผู้กระทำผิดได้

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงขอเสนอให้มีการแก้ไข กฎหมายโดยการเพิ่มบทบัญญัติลงโทษกรณีที่พยานผู้เชี่ยวชาญกลับคำให้การหรือบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อช่วยเหลือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในคดี และควรมีการกำหนดผู้ตรวจสอบความสุจริตของพยานผู้เชี่ยวชาญเข้าไปในหมวดนี้ด้วย

ปัญหาเกี่ยวกับกำหนดเวลาการรวบรวมพยานหลักฐานในสำนวนคดีอาญาไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับกำหนดเวลาในการขอคัดฟ้องฝากขังตามกฎหมาย จากประสบการณ์ตรงของผู้ศึกษาปฏิเสธไม่ได้ว่า เรื่องกำหนดเวลามีผลกระทบต่อคุณภาพของสำนวนคดีเป็นอย่างสูง ในสภาวะที่สังคมปัจจุบันมันเปลี่ยนแปลงพัฒนาไปตามยุคสมัย เทคโนโลยีด้านการสื่อสารและวิทยาการด้านคอมพิวเตอร์ต่างๆก็ทันสมัย รวดเร็วทันใจและ

อาชญากร ยุคใหม่ใช้เป็นช่องทางในการก่อคดีทางอาญา โดยเฉพาะความผิดข้อหาฉ้อโกง และหมิ่นประมาทกันทางสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งกลายเป็นคดีที่มีอัตราการเกิดสูงในปัจจุบัน แต่ในทางกลับกันก็เป็นคดีที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อนในการที่จะรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีได้ ทำให้พนักงานสอบสวนหลายคนพยายามเลี่ยงที่จะทำคดีที่เป็นความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ เนื่องจากเมื่อรับคดีลงในระบบแล้ว ก็จะมีการตรวจสอบความคืบหน้าของคดีตามระเบียบ แต่คดีลักษณะนี้มีความยุ่งยากทำให้สำนวนส่งพนักงานอัยการไม่ทันตามกำหนดเวลาและทำให้กลายเป็นสำนวนคดีค้าง ซึ่งมีผลต่อการพิจารณาความดีความชอบและวินัยของพนักงานสอบสวน ปัญหานี้จึงถูกชุกซ่อนเอาไว้โดยการไม่รับคดี หรือบางทีรับคดีแล้วก็ส่งผลต่อคุณภาพของสำนวนคดี เนื่องจากต้องรีบเร่งเพื่อให้ทันตามกรอบกำหนดเวลายกตัวอย่างกรณีคดีหมิ่นประมาทผู้อื่น ทางเฟสบุ๊ค หรือไลน์ กว่าที่จะรวบรวมพยานหลักฐานมาได้ต้องใช้เวลา สองสามสัปดาห์หรือบางทีก็นานกว่านี้ แต่คดีแบบนี้สามารถปิดฟ้องผู้ต้องหาอย่างมากที่สุดได้เพียง ๓๐ วันเท่านั้น

ปัญหาเกี่ยวกับการใช้มาตรการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายโดยถ้าออกแบบกฎหมายให้ผู้ต้องหา มีสิทธิร้องขอต่อพนักงานสอบสวนให้ทำการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ได้แล้ว ปัญหาคือ เมื่อผู้ต้องหา มีสิทธิ พนักงานสอบสวนก็มีหน้าที่ต้องดำเนินการให้ หากพนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการให้ จะมี มาตรการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย หรือมาตรการลงโทษพนักงานสอบสวนอย่างไร

ในข้อนี้เห็นว่า เมื่อผู้ต้องหา มีสิทธิตามกฎหมายแล้วและพยานหลักฐานนั้น สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา หรือสามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงอันสำคัญในคดีอันอาจทำให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดคดีได้โดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐานอื่นอีก แต่พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการให้ ให้มีมาตรการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย 2 ประการดังนี้ คือ

1) ถือว่าเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 มีความรับผิดตามกฎหมาย หากผู้ต้องหาสามารถพิสูจน์ได้ว่า หากมีหลักฐาน ชี้้นนั้นผู้ต้องหาจะไม่ต้องถูกดำเนินคดีเลย

2) หากข้อเท็จจริงที่ว่า พนักงานสอบสวนไม่ทำการตรวจพิสูจน์ทาง วิทยาศาสตร์ตามที่ผู้ต้องหา ร้องขอปรากฏขึ้นในชั้นพิจารณาของศาล ให้ศาลนำหลัก กฎหมายว่าด้วยการรับฟังพยานหลักฐานมาใช้บังคับ โดยให้ศาลรับฟังพยานหลักฐาน ที่ได้จากการตรวจพิสูจน์

ทางวิทยาศาสตร์ของพนักงานสอบสวนได้ แต่ต้องรับฟังด้วย ความระมัดระวัง โดยลำพังยังไม่อาจเชื่อเป็นยุติลงโทษจำเลยในคดีอาญาได้ ทั้งนี้ เนื่องจากพนักงานสอบสวนมุ่งรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนความผิดของผู้ต้องหาหากไม่ดำเนินการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ตามผู้ร้องขอ ก็เท่ากับเป็นการไม่ยอม รวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอาจใช้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาได้ ซึ่งประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก็มีมาตรา 131 บัญญัติให้พนักงานสอบสวนรวบรวม พยานหลักฐานทุกชนิดรวมทั้งพยานที่จะใช้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาด้วย เป็น การไม่ให้โอกาสผู้ต้องหาได้สู้คดีอย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการได้มาซึ่งพยานหลักฐานเพื่อใช้พิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา คดีอาญาในชั้นสอบสวนครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยแก้ไขที่ มาตรา 131/1 วรรคสอง ดังนี้ “ในกรณีความผิดอาญาที่พนักงานสอบสวนเห็นว่ามีความจำเป็นต้องตรวจพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง จำเป็นต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือด เนื้อเยื่อ ผิวหนัง เส้นผมหรือขน น้ำลาย ปัสสาวะ อุจจาระ สารคัดหลั่ง สารพันธุกรรมหรือส่วนประกอบของร่างกายจากผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจดังกล่าวได้ แต่ต้องกระทำเพียงเท่าที่ จำเป็นและสมควร โดยใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็น อันตรายต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าผู้ต้องหา ผู้เสียหาย จะยินยอม หรือไม่ก็ได้ และหากผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายไม่ยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือผู้ต้องหาหรือผู้เสียหาย กระทำการป้องกันขัดขวางมิให้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามผลการตรวจพิสูจน์ที่หากได้ตรวจพิสูจน์แล้วจะเป็นผลเสียต่อผู้ต้องหา หรือผู้เสียหายนั้น แล้วแต่กรณี และห้ามยกผลของการที่ไม่ยินยอมเอามาเป็นข้อต่อสู้ในชั้นพิจารณาของศาล”

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอให้มีการแก้ไข กฎหมายโดยการเพิ่มบทบัญญัติลงโทษกรณีที่พยานผู้เชี่ยวชาญ กลับคำให้การหรือบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อช่วยเหลือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในคดี และควรให้มีการกำหนดผู้ตรวจ สอบความสุจริตของพยานผู้เชี่ยวชาญเข้าไปในหมวดนี้ด้วยเพื่อให้พยานผู้เชี่ยวชาญเกิดความเกรงกลัวและ ให้การโดยสุจริต ไม่บิดเบือนคดี

ปัญหาเกี่ยวกับกำหนดเวลาการรวบรวมพยานหลักฐานในสำนวนคดีอาญาไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับ กำหนดเวลาในการขอคัดฟ้องฝากขังตามกฎหมาย ผู้ศึกษาขอเสนอว่ากรณีดังกล่าวนี้ จึงทำให้เกิดความ เสียหายต่อการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ผู้ศึกษาจึงเสนอว่าควรมีการขยายกรอบกำหนดเวลา การคัดฟ้องฝากขัง สำหรับคดีหมิ่นประมาท ทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ไลน์ และอินสตาแกรม เป็นต้น ให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เพื่อประสิทธิภาพในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ ความผิดของผู้ต้องหา คุณภาพของสำนวนคดีให้เกิดความยุติธรรมในสังคมต่อไป

ปัญหาการใช้มาตรการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย เกี่ยวกับปัญหานี้ผู้ศึกษาขอเสนอว่า ผู้ต้องหาหรือผู้เสียหาย และพยานในคดีอาญา ควรมีสิทธิที่จะร้องขอต่อพนักงานสอบสวนให้สอบสวนใน ประเด็นที่ตนเชื่อว่าจะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับตนเองได้ โดยพนักงานสอบสวนมีหน้าที่จะต้อง ดำเนินการตามที่มีการร้องขอมาเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมตามกฎหมายที่สุดและเพื่อให้การสอบสวนคดีสิ้นสุด กระแสความ

เอกสารอ้างอิง

- กู้เกียรติ เจริญบุญ ,พ.ต.อ.,คู่มือพนักงานสอบสวนตามกฎหมายใหม่.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพมหานคร:บริษัท 21 เซ็นจูรี จำกัด,2551.
- กู้เกียรติ เจริญบุญ ,พ.ต.อ.,ปัญหาและข้อบกพร่องของตำรวจ เล่ม 2 .กรุงเทพมหานคร:บริษัท 21 เซ็นจูรี จำกัด,2551.
- จรัส ธรรมธนาภิรักษ์ ,พ.ต.ท.,การสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553.นครปฐม :บริษัท สำนักพิมพ์เพชรเกษมการพิมพ์ จำกัด, 2555.
- จรัส ธรรมธนาภิรักษ์ ,พ.ต.ท.,การสอบสวนคดีเด็กและเยาวชนในอำนาจศาลแขวงและการเปรียบเทียบ.พิมพ์ครั้งที่ 2.นครปฐม : บริษัท สำนักพิมพ์เพชรเกษมการพิมพ์ จำกัด, 2555.
- พงศกรณ ชูเวช. การพิสูจน์หลักฐาน.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2531.
- วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ .พยานพิสดาร(ฉบับปรับปรุงใหม่ ปี 2552).กรุงเทพมหานคร.ห้างหุ้นส่วนจำกัด แสงจันทร์ การพิมพ์,2552.
- วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ .วิ.อาญาพิสดาร เล่ม 1 (ฉบับปรับปรุงใหม่ ปี 2552).กรุงเทพมหานคร.ห้างหุ้นส่วน จำกัด แสงจันทร์ การพิมพ์,2552.
- วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ .วิ.อาญาพิสดาร เล่ม 2 (ฉบับปรับปรุงใหม่ ปี 2552).กรุงเทพมหานคร.ห้างหุ้นส่วน จำกัด แสงจันทร์ การพิมพ์,2552.
- สันติ ผิวทองคำ .การสอบสวนภาคปฏิบัติ.กรุงเทพมหานคร.บริษัทสำนักพิมพ์นิติชนสาส์น จำกัด,2561.
- สันติ ผิวทองคำ .คู่มือการดำเนินคดีตาม พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550.แพร่.ห้างหุ้นส่วนจำกัด แพร่ไทยอุตสาหกรรมพิมพ์,2561.